

KOLEGAMENTO CH
Rocca di Papa 20. júna 2015

AKO V NEBI TAK I NA ZEMI

1. OTVORENIE A POZDRAVY	2
Z TAGAYTAY (FILIPÍNY) - “United for Peace”	2
Z MUMBAIA (INDIA).....	3
Z HONGKONGU (ČÍNA).....	4
2. DIALOGO S EMMAUS, JESÚSOM A GENEVIÈVE	5
BIELORUSKO – iniciatíva komunity.....	5
POLSKO - EKa: príbeh podniku ES – PŘÍBĚH POLÉVKY.....	6
KAMERUN – podnik ES – CHOV KUŘAT.....	8
KEŇA – piaty Medzinárodný kongres ES.....	9
BED & BREAKFAST – LASTRA A SIGNA (Florenca - Taliansko).....	9
3. VEĽKÁ RODINA, KTORÁ SA RADUJE Z PRÍRASTKOV A „ŽIALI“ PRI ODCHODOCH	12
OMAR DÍAZ a CLAUDIA GISLEROVÁ.....	12
GRAZIELLA DE LUCA.....	13
PASQUALE FORESI – „Ako v nebi, tak i na zemi“	14
4. ZÁVER	17

KOLEGAMENTO CH
Rocca di Papa 20. júna 2015

1. OTVORENIE A POZDRAVY

Ray Asprer: Ciao všetkým! Ciao všetkým z Rocca di Papa. Vitajte na našom celosvetovom kolegamente.

Volám sa Ray, som z Manily z Filipín. Srdečne pozdravujem všetkých svojich rodákov v našom jazyku: *Magandang gabi po sa inyong lahat!* Zdravím tiež všetkých, všetkých nás!

Pozdravujeme všetkých vás, ktorí sledujete toto kolegamento v rôznych častiach sveta. Tu v sále je 50 gen 3, ktorí zastupujú veľký kongres 600 gen 3 v Castel Gandolfe. Pozdravíme Castelgandolfo?

Rovnako pozdravujeme 50 účastníkov z Talianska, ktorí sú na stretnutí časopisu *Città Nuova*. Potom asi stovku členov z miestnych komunít v Rocca di Papa, v Grottaferrate a v Marine, sú to vlastne naši susedia. Pozdravujeme tiež členov Školy Abbà.

Samozrejme aj dnes nám počas priameho prenosu môžete napísať svoje komentáre, pozdravy, návrhy, prostredníctvom SMS na číslo 00 39 3428730175 alebo emailom: alebo svoj komentár napíšte na facebook: Collegamento CH.

Z TAGAYTAY (FILIPÍNY) - “United for Peace”

Ray: Dnešným kolegamentom uprednostníme Áziu a Oceániu. Takže začneme od miesta, kde som žil mnoho rokov: z citadely Tagytay na Filipínach blízko Manily. Viem, že mnohí teraz sledujú kolegamento v priamom prenose. Na telefónnej linke by teraz mala byť Maika, jedna gen. Maika si na linke?

Maika: Áno!

Ray: Ciao Maika!

Maika: Ciao všetkým! Ciao Ray. *Mabuhay!*

Ray: *Mabuhay Maika!* Ako sa máš?

Maika: Mám sa dobre. Tu v sále sa veľmi tešíme, že sme spojení s vami!

Ray: Ciao všetkým! Maika povedzte nám niečo. Pripravili ste niečo, čo nám chcete ukázať?

Maika: Áno, máme niečo pripravené.

Ray: Takže pozrieme sa na to, čo ste pripravili.

Maika: Oslavovať rozmanitosť. Budovať mosty. To je práve prebiehajúci projekt, ktorý formuje mladých lídrov pri budovaní mieru vo svojich mestách.

Nikko: Vo februári sa stretlo asi tridsať mladých študentov alebo už zamestnaných z rôznych náboženstiev z Indonézie, Thajska a z Filipín, v *Citadele Pace* v Tagaytay blízko Manily.

Maika: Štyri spoločné dni, aby sme sa cvičili v žití dialógu, ako cesty na prekonávanie netolerantnosti a násilia. Bola to explózia nasadenia a kreativity.

Nikko: Snažili sme sa do hĺbky pochopiť, pracovať v tíme a pochopili sme hodnotu obety vo vzájomnej dôvere. To všetko nám umožnilo považovať kultúrne a náboženské rozdiely za bohatstvo. Toto sú podmienky, ktoré pomáhajú vyriešiť konflikty a robia z nás propagátorov mieru.

Maika: V nasledujúcich mesiacoch sme sa stretávali s ďalšími rovesníkmi z rôznych združení a skupín. Cieľom je sprostredkovať mnohým ďalším skúsenosť z Tagaytay a pochopiť ako reagovať na problémy v našich štvrtiach a osobne sa pri tom angažovať.

Nikko: Na Filipínach sú už v plnom prúde konkrétne iniciatívy. V Manile oddychový deň s moslimskými a kresťanskými deťmi, aby sa uľahčilo spoznávanie sa a vzájomná úcta. V Tacloban, v strede Filipín, sa uskutočnil workshop s deťmi - obeťami katastrofického tajfúnu v roku 2013, s cieľom rozvíjať ich sebedomie a nádej v budúcnosť.

Maika: Pripraviť mier: vyžaduje dlhodobú prácu.

Nikko: Ale ak sa nebudeme angažovať dnes, nebudeme mať ani zajtrajšok.

Ray: Nikko, Maika, vďaka za túto prácu pre mier, ďakujeme!

Maika: Vďaka vám.

Z MUMBAIA (INDIA)

Ray: Zostaňte ešte v Ázii! Presunieme sa do Mumbaia v Indii. Na linke by mala byť Annabel. Annabel si tam?

Annabel: Áno. Ciao Ray!

Ray: Ciao Annabel, radi ťa počujeme!

Annabel: Sme šťastní, že môžeme naživo sledovať toto kolegamento.

Ray: Pekné!

Annabel: Tu v Mumbaji veľa prší, začali sa monzúnové dažde. Sme tu len malá skupinka, ale mnohí sú spojení cez internet.

Ray: Annabel, vieme, že ste veľa pracovali pre Týždeň za zjednotený svet. Porozprávajte nám o tom.

Annabel: Áno, bol to medzináboženský dialóg v akcii. Prvý raz sme pracovali s mladými z rôznych hnutí a hinduistických inštitúcií, čeliac tak výzve rozmanitosti. Išlo o veľký workshop „dialógu“, kde jeho priebeh bol rovnako dôležitý ako aj jeho konečný výsledok. Bolo nás v škole 150 mladých ľudí, z 15 národností a z rôznych štátov Indie, boli tam budhisti, moslimovia, hinduisti a kresťania, s mnohými iniciatívami a workshopmi, večerali sme v rodinách z komunity Hnutia. Všetko cenné skúsenosti na prežitie bratstva.

1. mája na troch súčasných podujatiach nás bolo viac ako 1000. Chceli sme odovzdať naše presvedčenie verejnej mienke. Skúsenosti mladých z *Rissho Kosei-kai*, zo *Shanti Ashram* a *Anam Prem* vydávali svedectvo o bratstve, ktoré nás už spája.

Tiež sme nainštalovali kocku Sports4Peace na nábreží v Mumbaji, na jednom z miest najviac navštevovanom mladými ľuďmi.

Ray: Potom ste išli na juh, pravda? Do Coimbatore?

Annabel: Áno, boli to posledné 3 dni *Týždňa za zjednotený svet*. Prežili sme ich uprostred vidieckej reality a činností Shanti Ashram. Veľmi intenzívne dni. Odchádzali sme odtiaľ s radosťou, že sme všetci spolu urobili krok vpred na ceste k dialógu, s presvedčením, že univerzálne bratstvo nie je sen. A teraz ideme dopredu s vami všetkými! Vďaka!

Ray: Ďakujeme! Vďaka Annabel.

Z HONGKONGU (ČÍNA)

Ray: Čas je vzácny pre všetkých, najmä pre tých, ktorí žijú freneticky vo veľkomeste, ako je napríklad Hongkong, Čína. Práve z jednej štvrti v Hongkongu nám Theresa a Sebastian poslali tento príbeh.

(musica)

Theresa: Sme Theresa a Sebastian. Sme manželmi 10 rokov, máme 3 dcéry. Uvažujúc nad našim rodinným životom sme si položili otázku: čo je to najdôležitejšie, čo by sme mali odovzdať našim dcéram? Pochopili sme, že najvzácnejšou vecou je Boh a jeho láska k všetkým. Jedného dňa som sa zhovárala s jednou priateľkou, sociálnou pracovníčkou, ktorá pracuje v chudobnej štvrti Hongkongu. Rodiny v tej štvrti majú zarábajú málo, ide o rodičov jednotlivcov, alebo o nových prisťahovalcov, ale väčšina sú neveriaci. Chcela som pre tieto rodiny niečo urobiť, ale ona nám vysvetlila, že nepotrebuje ani tak „veci“, ako skôr, aby im niekto venoval trochu času. Naše dcéry si tam priniesli svoje najobľúbenejšie hračky a zahráli si s nimi.

Sebastian: Zapojili sme do toho aj miestnu komunitu, ktorá to hneď privítala. A tak každé dva mesiace asi sedemdesiati chodíme do tohto sociálneho centra. Opravdivé potreby tam sú tieto: láska, posila, posmelenie, niekto, kto by ich sprevádzal životom. Vytvorili sa vzťahy vzájomnej lásky a úcty a teraz sme skutoční priatelia. Pri príležitosti niektorých kresťanských sviatkov, sme im mohli povedať o podstate niektorých faktov z Ježišovej histórie. Každý raz sa nám ani nechce rozlúčiť, a vždy vidíme radosť s túžby po ďalšom stretnutí. Mohlo by sa zdať, že sme to my, ktorí dávame, ale v skutočnosti my dostávame mnoho, učíme sa milovať všetkých a máme radosť zo tohto zdieľania. A to je to najvzácnejšie na svete, čo môžeme odovzdať našim dcéram.

Ray: Ďakujeme! Vďaka Theresa a Sebastian! Počuli ste, aký pekný jazyk je čínština...? Neviem, či gen 3 v Castelgandolfe počuli čínštinu, my sme počuli váš potlesk. Áno, reagujú na to!

Naša spiritualita prišla do Ázie v 60-tych rokoch najprv na Filipíny a odtiaľ do ďalších ázijských krajín. Do Barmy ako prvá priniesla tento Ideál sestra Benedetta Carnovaleová, hotová

priekopníčka. Dnes si ju pripomínáme, pretože minulý mesiac vo veku 90 rokov zomrela. V rokoch '62 až '66, umožnila najprv v Barme, ako sme povedali, a potom v Thajsku, mnohým mladým ľuďom spoznať spiritualitu jednoty.

2. DIALOGO S EMMAUS, JESÚSOM A GENEVIÈVE

Ray: Teraz budeme pokračovať a pozveme Emmaus, Jesúsa a Geneviève, aby si prišli sem sadnúť. Bude to chvíľa ako doma v obývačke.

Emmaus: Ďakujem.

Ray: Emmaus a Jeesús nedávno navštívili dve krajiny z Východnej Európy: Bielorusko a Poľsko. Geneviève zase bola v Keni, v Nairobi, na dôležitej medzinárodnej udalosti venovanej Ekonomike spoločenstva.

Začneme vašou cestou. Prvá zastávka bola Bielorusko. Nevie, či vidíme mapu. To je Bielorusko. Vieme, že ste túto krajinu navštívili prvý raz, spoznali ste tam komunitu Hnutia, ktorá je čo do počtu malá, ale veľmi živá. Privítali vás srdečne. Avšak predtým, než si vypočujeme vás, vypočujeme si ich príbeh.

BIELORUSKO – iniciatíva komunity

Dôvera a viditeľnosť (Bielorusko)

Andrej Papkouski: *Jsem ženatý s Angelikou 26 let, máme pět dětí a žijeme v jedné čtvrti v Minsku, hlavním městě Běloruska. Máme spoustu sousedů, patřících k různým náboženstvím a přesvědčením. Jsou to křesťané pravoslavní, katolíci, protestanti, ateisté. Snažíme se žít každý den podle principů lásky a obracet se s úctou ke všem. Naše město má 2 miliony obyvatel, ale jenom 4 katolické kostely. Náš kostel není velký, naopak! Byl postaven nedávno, ještě nedávno jsme se modlili v jednom sále na magistrátu.*

Anzhalika Papkouskaya: *Scházíme se teď k modlitbě v malé kapliče, která byla postavena z darů komunity, pojme 50-60 lidí. Proto v neděli velká část lidí sleduje bohoslužbu z ulice. My z rodin, které se snaží žít podle ideálu jednoty, usilujeme o to, abychom budovali živou církev.*

Andrej: *Všimli jsme si, že pro našeho pana faráře byla pastorační služba velmi namáhavá. Pochopili jsme, že potřebuje pomoc. Obrátili jsme se na něj s otázkou: co můžeme udělat konkrétního pro naši farnost? Byl osloven a navrhl, abychom koupili obytnou buňku, kterou bychom přeměnili na sál pro katecheze. Řekl nám, že nemá peníze a že to stojí asi 3000 dolarů, což je pro nás obrovská suma.*

Angelika: *Abychom sehnali tolik peněz, bylo třeba tvrdé práce: svolat lidi, vysvětlit jim, k čemu bude věc sloužit. Rodiny z naší skupiny nám pomohli s nadšením. Po dvou měsících jsme slavnostně otvírali buňku, která slouží jako prostor pro katecheze. Společná práce nám udělala velkou radost, vzájemná důvěra a jednota přinesly viditelný a konkrétní výsledek.*

Ray: Emmaus, čo vás viedlo Bieloruska? Aký osobný dojem si mala z poznania tohto národa?

Emmaus: Hlavne, aj teraz na mňa silno zapôsobilo vidieť opäť tých dvoch Bielorusov, ktorí nás tam prijali skutočne veľmi srdečne, s veľkou láskou. Do Bieloruska sme šli, pretože v programe

sme mali navštíviť jednu zónu východnej Európy, Poľsko, a uvedomili sme si, že Bielorusko v rámci zóny Poľska žije v náročnejších sociálnych, politických i ekonomických podmienkach. A tak sme sa rozhodli začať odtiaľ, práve preto, aby sme dali znak, že chceme začať od posledných. Preto.

A bolo to veľmi silné lebo sme spoznali ľudí – ako ste povedali – malú ale živú komunitu, komunitku, za ktorou fukolaríni môžu prísť len niekoľkokrát ročne, a aj to so všakovakými ťažkosťami, ale ona aj tak napreduje, je otvorená, túži po spiritualite, po evanjeliovom živote. Zároveň ale, keďže sa zemepisne ocitá uprostred mnohých iných národov, môže byť mostom medzi všetkými týmito národnosťami, hoci, práve preto bola dejikom mnohých bitiek, teda bola silne potlačená; musela v mnohých situáciách potlačovať svoju identitu. A to urobilo z tohto národa mimoriadne vnímavý a otvorený ľud, chopný prijať, a to dobro ale i zlo. Preto bolo cítiť, že naša komunita tam cíti veľkú zodpovednosť, aby ich národ prijal dobro, prijal spiritualitu, aby sa čoraz viac šíril tento duch jednoty, ktorú považujú za podstatnú, aby dokázali dať Ježišovi v sebe pravú identitu, Ježišovi-Bielorusovi.

Ray: Ďakujem.

Jesús: Aby som uviedol príklad, že Bielorusko môže byť strategickým aj v dialógu, môžeme povedať, že tam sú vzťahy medzi katolíckymi a pravoslávnyimi veľmi harmonické, čo v ich kontexte nie je vôbec jednoduché. Zdôraznili nám to. Preto sa nazdávame, že to môže byť skutočne úrodný terén pre tento dialóg medzi tou východnejšou a západnejšou Európou.

Tiež majú schopnosť milovať týchto ľudí je veľmi veľká. Napríklad. Poslednú omšu sme celeburovali v jednom verejnom kostole, jednom z mála, ktoré tam sú. Celebrovali ju po bielorusky, lebo bielorusky sa hovorí hlavne v kostoloch, a v latinčine, z lásky ku mne, aby som aj ja mohol rozumieť aspoň niečomu, lebo bieloruština je...

Skutočne, títo ľudia nás veľmi oslovili, uchvátili naše srdcia.

Ray: Potom vaša cesta pokračovala v Poľsku. Vieme, že spomedzi mnohých vecí v tých dňoch, ste navštívili aj dva podniky ekonomiky spoločenstva. Prvý podnik sa nazýva „Complex Project“, jedná sa o firmy v blízkosti Krakova. „Complex Project“ sa zaoberá projektovaním mostov, ciest a infraštruktúry a má asi päťdesiat zamestnancov.

O druhej firme máme dokument.

Čo majú podľa vás spoločné kliešte a polievka? Podme sa na to pozrieť, ide o peknú skúsenosť.

POLSKO - Eka: príbeh podniku ES – PŘÍBĚH POLÉVKY

Boguslaw Musiolik, predseda spoločnosti Eka: *V roce 1991 přišel i do Polska projekt ekonomiky společenství. Na začátku jsme z něho měli negativní dojem, jako by to byl návrat ke komunismu. V krátkém čase jsme si uvědomili, jak je tento projekt odlišný. Je to idea, která vede k tomu, abychom se dívali na druhého. Velmi nás to nadchlo. Po nějaké době jsme se setkali s dvěma mladými lidmi ze Slezska, kteří podnikali v potravinářství. I oni byli přitahováni perspektivou ekonomiky společenství. Rozhodli jsme se, že budeme pokračovat společně, že založíme společný*

podnik. Přestože dané sektory byly velmi odlišné, myšlenka nás sjednotila tak silně, že vyvolala velkou synergii. Firma se rychle rozvinula.

Speaker (italsky): Po pádu komunizmu začal do Polska proudit cizí kapitál jako velká řeka. Zrodila se obchodní centra a velké supermarkety, konkurující místnímu obchodu. Spousta firem zkrachovala.

Robert Szczepanski, CdA EKa: Krize byla velmi silná. Mnohé firmy nám neplatily. Měli jsme značné ztráty. Bohužel ve stejné době jsem prodělal mozkovou mrtvici a rok a půl jsem nebyl ve firmě. Mohl jsem se jen modlit, zatímco moji kolegové rozvíjeli podnik, jak nejlépe mohli.

Alojzy Lazar: Jedna ze zkrachovalých firem nám dlužila několik desítek tisíc zlotých. Měli jsme před sebou dvě možnosti: soudní cestou vymáhat dluh anebo začít vést dialog, kterým bychom se pustili do této pro ně velmi těžké situace. Zvolili jsme druhou možnost.

Speaker: Došli tak k přijetí čtyřech zaměstnanců a vlastnictví předali obchodu Eka, včetně typické polévky Žurek, jejímž základem je žitná mouka, kterou firma vyráběla v rodinné firmě.

Alojzy Lazar: Přínos této změny je, že dnes vyrábíme žurek a sádlo a tyto dva výrobky jsou naší nejsilnější stránkou.

Robert Szczepanski: Ted' máme téměř 40 zaměstnanců. Je nás celkem 6 společníků z Polska a 1 z Německa. Máme obrat 9 milionů zlotých ročně. Myslím si, že se vyplatí rozvíjet podnik, který stojí na principech ekonomiky společenství.

Ray: Je krásne počuť všetky také odlišné jazyky, krásne, pravda!?

Neviem, ochutnali ste polievku Žurek?

Jesús: Áno, viackrát.

Emmaus: Áno, je veľmi dobrá.

Jesús: Treba povedať, že v deň návštevy tohto podniku, žurnalisti uverejnili správu, že táto polievka bola ocenená ako najlepší potravinársky výrobok roka v Poľsku. A ako ste videli, všetko sa zrodilo zo skutku lásky. Títo traja voluntári boli gen, a to tiež znamená veľa; ako Chiara stále vravela: novú kultúru prinesie nová generácia. A tiež je veľmi dôležité to, čo povedali, čiže na jednej strane je to silný znak pre Poľsko, ktoré chce opustiť fázu sovietskeho komunizmu, ktorá bola veľmi tvrdá, ale na druhej strane, je pozorné, aby nekriticky nevstúpilo do kapitalistického liberizmu, ktorý vytvára nepotrebných ľudí a núti ľudí emigrovať.

Preto ekonomika spoločenstva je skutočným riešením. Sú to dva podniky, malé semienko, ale sú to dva solídne podniky, so 40 zamestnancami, s úplne novou kultúrou. Okrem toho, druhý podnik, jeho zamestnanci sú ľudia rôzneho vyznania, nielen katolíci. Keď sme tam prišli, každého sme osobne pozdravili, a oslovilo ma, že na hodinu, hodinu a pol prestali pracovať, aby sa s nami každý pozhováral.

Ray: A aký dnes váš najsilnejší dojem z Poľska?

Emmaus: Čiastočne ho vidno z toho, čo práve povedal Jesus, a to, čo sme videli. Skutočne, tam vidíš, že je to bohatý národ, bohatý na hodnoty, na energiu, tvorivosť, bohatý na fantáziu. Národ, ktorý sa v istom zmysle snaží toto všetko uchrániť. A tak sa nám zdalo, že to, čo tam môže dať Ideál, kultúra spirituality jednoty, čo môže priniesť tomuto ľudu, je trochu premôcť pokušenie brániť sa a radšej sa otvoriť a obdarovať druhých všetkým svojim bohatstvom.

Preto sme im povedali: nezatvárajte sa a nebojujte proti tým, ktorí sem chcú preniknúť a priniesť veci, s ktorými nesúhlasíte. Zaiste treba brániť veci, ktoré máte v obľube, ale skúste skôr

darovať to, čo sa vám páči, lebo zaiste to bude väčšie dobro, než to, čo vám druhí môžu priniesť. A druhí si to budú vážiť a budú to vedieť prijať.

Teda bolo to pozvanie k väčšiemu otvoreniu sa a myslím, že ho aj bolo prijaté.

Jesús: Spoznali sme tam tiež veľmi „poľské“ Dielo, teda hrdé na to, aké je. Posmelili sme túto bohatú kultúru, to veľmi silné vedomie vlastnej kultúrnej, politickej a náboženskej identity. Zároveň, vo výzve viesť dialóg s druhou časťou Európy, ktorá má problémy s uznaním svojej kresťanskej identity. Myslím, že Poľsko je veľkým darom pre Európu, pre celú Európu.

Ray: Ďakujeme, tieto veci nás obohacujú.

KAMERUN – podnik ES – CHOV KUŘAT

Ray: Je tu s nami Geneviève. Geneviève, ty si zo Stredoafrickej republiky a niekoľko mesiacov pracuješ v Centre Hnutia. Koncom mája si bola v Nairobi, v Keni, kde sa do hĺbky hovorilo o Ekonomike spoločenstva.

Keď už hovoríme o Ekonomike spoločenstva, o chudobných, o financiách, nesmieme zabudnúť a nespomenúť encykliku pápeža Františka, ktorú pred dvoma dňami predstavili verejnosti. Encyklika má názov „Laudato Si“. Hovorí o starostlivosti o spoločný dom, čiže o ekológii a o budúcnosti našej planéty. Je to veľmi otvorený dokument, ktorý otriasol, otriasa svedomím na mnohých úrovniach. V jej úvode pápež František cituje myšlienku patriarchu Bartolomeja I. z Konštantínopolu, myšlienku, s ktorou sa stotožňuje.

František má na Twitteri viaceré myšlienky, prečítam dve z nich:

Prvá: „Každá komunita má povinnosť chrániť zem a zabezpečiť kontinuitu jej plodnosť pre budúce generácie.“

Druhá: „Existuje osobitný vzťah medzi chudobnými a krehkosťou planéty.“

Vráťme sa do Nairobi. Tam si dali stretnutie podnikatelia a mladí ľudia z mnohých krajín z piatich kontinentov, ktorí sa zaujímajú o ekonomiku spoločenstva. Prečo práve v Afrike? Ale to mi povieš neskôr. Najprv si pozrime krátky film a vypočujme si Melanie z Yaoundé v Kamerune.

Melanie Njonou, Kamerun – podnik ekonomiky společenství – chov kuřat

Jmenuji se Melánie Njonou z Dualy z Kamerunu a jsem podnikatelkou ekonomiky společenství. Můj podniky se zabývá chovem kuřat. Koupíme kuřata stará jeden den, chováme je a za 45 dní je prodáme. Měli jsme spoustu těžkostí, ale prožili jsme je v duchu ekonomiky společenství. A funguje to: když máme problémy, sejdeme se, podělíme se o těžkosti, neseme je společně, povzbuzujeme se a pak se znovu pustíme do práce. Od 1000 kuřat jsme postupně přešli ke 4000. Po čtyřech letech je tu 32 rodin, které mají zisk z naší činnosti. U nás, kvůli chudobě, mnohé rodiny nemohou mít ve stravě živočišné bílkoviny.

Protože jde o lidi, kterým opravdu chybí to nezbytné, ke každému prodeji přidáváme jedno nebo dvě kuřata, podle počtu členů jejich rodiny. Nejsme ztrátoví, protože jsme obdrželi zisk, který nám

dovolil, na konci minulého mesiaca, rozviesť elektřinu do celej firmy, což velmi usnadnilo práci. Ekonomika společenství je pro nás něčím velmi silným, protože v našich kulturách „sdílení“ už existuje. Ted chceme pochopit, jak rozšířit náš kapitál vztahů k ostatním podnikům.

Ray: Ďakujeme, Mélanie.

KEŇA – piaty Medzinárodný kongres ES

Geneviève, tento kongres bol o ekonomike spoločenstva. Prečo sa podnikatelia stretli v Nairobi v Keni a nie v New Yorku, alebo Londýne, alebo v Pechingu?

Geneviève: Myslím, že keď Chiara prišla s v roku '91 s ES, tento projekt začal hneď aj v Afrike. Ale neskôr sme sa presvedčili, že narazil na viacero ťažkostí a táto skutočnosť sa skoro úplne stratila.

V roku 2011 sa konal prvý panafrický kongres ES v Afrike. Po tomto kongrese sme videli v Afrike opäť mnoho života. Dnes, po štyroch rokoch, sa hovorí o 25 podnikoch ES v Afrike. Dostali sme mnoho žiadostí o vyučovanie ES na univerzitách. Máme jednu univerzitu, ktorá sa považuje za univerzitu ES, tiež mnoho biskupov nás žiada o rôzne konferencie. Nedávno tiež na synode reformovaných cirkví v Kongu si priali, aby bola prestavená ES.

Vychádzajúc z tohto života sme videli, že by bolo dôležité usporiadať nový kongres, ktorý by prehĺbil život, ktorý sa rozmohol.

Dôležitým prvkom tvojej otázky, myslím, bolo toto: hovoriť o ES a začať africkým kontinentom bolo novinkou, ale ešte viac, treba hovoriť o príspevku, ktorý Afrika môže dať celému ľudstvu, a takáto udalosť sa predtým nikdy nestala.

Ray: Geneviève, príspevok Afriky je krásny. Ale ako prispieva ES Afrike?

Geneviève: Táto otázka zahŕňa dve skutočnosti. Videla som, že Afrika môže vydať svedectvo opravdivého života v bratstve, lebo sme videli, že hoci tam ľudia majú málo, ale keď sa pustia deliť, že to vytvára bohatstvo, ktoré sa predtým nepoznalo. Na druhej strane, hovoriac o ES, na tomto kongrese ES bolo jasné, že ES prináša celú charizmu jednoty. Ak budeme vychádzať z tohto svetla charizmy jednoty, myslím, že Afrika môže dať významný príspevok na ceste k bratstvu.

Ray: Ďakujeme, Geneviève.

BED & BREAKFAST – LASTRA A SIGNA (Florenca - Taliansko)

Ray: Pre mnohých ľudí, niekedy i pre celé národy, nutnosť prežitia, alebo základné ľudské potreby sú hotovou vidinou. Každý deň sa v primere z asi 42.500 osôb stávajú utečenci, bez domovov. V ročných správach Vysokého komisára OSN pre utečencov sa uvádza, že ak by utečenci nútení k úteku vytvorili jednu krajinu, bola by to 24. najľudnatejšia krajina na svete.

A často, jediná odpoveď niektorých štátov je vystavať múry; a tak sa rozmnožuje počet múrov zabraňujúcich prechodu utečencov prichádzajúcich po suchej zemi; v jednej európskej krajine sa práve v týchto dňoch rozhodli vystavať ďalšie múry. Potom sú to lode v Stredozemnom mori. Je to nezadržateľný jav, ktorý kladie otázku všetkým.

Spoznajme teraz, čo urobila jedna talianska rodina žijúca blízko Florencia.

Lastra a Signa, Florencie (Itálie)

Carla Santetti: Človek si niekedy doopravdy pripadá ako v Babylóne, pretože slyšíme tisíc jazykú, všetky dohromady. Človek sa snaží pochopiť niejakou vec a snaží sa ju vysvetliť druhému, čož je také moc krásné.

Naučiť sa italsky je pro ně to nejdůležitější, protože tak se jim podaří lépe se začlenit.

Není to snadné, protože ne se všemi se nám podařilo dosáhnout stejné úrovně.

Chlapec: Pokusil jsem se...uprchnout. Libye není lehká země. S člověkem zacházejí špatně; často nás bili. Když člověk vidí loď, nastoupí, aby přijel sem.

Chlapec: Moje loď měla během plavby problémy, mnoho lidí se utopilo, italští záchranáři nás zachránili a dopravili na Sicílii.

Chlapec: Mysleli jsme, že se v moři utopíme, protože loď byla přeplněná, Italům hluboce děkuji. Pokud byste měli čas, poprosil bych, abyste nás naučili různá řemesla, abychom mohli rozšiřovat své znalosti.

Davide Santetti: Máme tu aktivitu *Bed & Breakfast*. Byla tu žádost o přijetí těchto chlapců – říkám chlapců – migrantů, kteří utekli z Libye. Většinu aktivit jsme dali k dispozici jim, samozřejmě za velkých ekonomických obětí. Nyní je tu 68 chlapců rozdělených do čtyř malých struktur. Vždy se snažíme o to, abychom kladli důraz na člověka.

Žena (pracovnice v sociálním družstvu): Je to povolení k pobytu s žádostí o azyl.

Davide Santetti: Vztah s institucemi je pravidelný. Přišly kontroly z Florencie z prefektury. Jak ze zdravotníctví, tak zástupce prefekta, který navštívil tyto prostory a uznal je za vhodné. Byly též spokojeni s tím, když viděl, jak je kladen důraz na lidské vztahy, viděli, jak se chlapcům, když nás vidí, rozzáří oči, jako i nám. Mnoho od nich dostáváme.

Carla Santetti: Ne vždy je všechno růžové. Někdo řekne: „Výborně, pokračujte“, jiný řekne: „Je tu v naší zemi tolik barevných chlapců, co tu hledají? Proč tu jsou? Možná na tom vyděláváte...“ Z toho člověk radost nemá, zvláště když víš, proč to děláš a jak to děláš, že...?

Davide Santetti: Sousedé, kteří na začátku říkali... „co je to za lidi..?“ Tak jsem je pozval domů, aby se jim podívali do očí, aby pochopili, že za tímto párem očí je celý příběh jako příběh ostatních, mnoho příběhů. A od chvíle, kdy přeskočila tato jiskra i tito sousedé spolupracují, zajímají se ...

Především je potřeba víc než co jiného teplejší oblečení, svetry, bundy, to všechno dostáváme od komunity Hnutí fokoláre.

Lorenzo Santetti: Myslím si, že je to v podstatě normální věc. Bez ohledu na barvu kůže – bílou, černou, modrou, co jen chceš. Prostě: člověk je člověk. Když je vidím, jako bych viděl přítele,

známého, někoho, koho znám.... Někdo na ulici říká: „Hrůza, přišli sem, aby nám kradli práci!“ Ne, to není pravda. Nic ti neukradou. Naopak.

Dívka: Když jsem se dostala do Libye, nasedla jsem na loď do Itálie. Přišla jsem do jiného stavu. V této těžké situaci jsem zavolala Carle, aby mi pomohla. Jsem teď šťastná, protože mě považují za dceru a oni jsou jako moje rodina.

Francesca Santetti: Když se má rodina pustila do tohto dobrodružství, moje rodina se rozrostla, protože s několika chlapci a děvčaty, které jsme skrze tuto zkušenost poznali, jsem našla opravdu bratrské a sesterské vztahy. A to je opravdu konkrétní věc.

Davide Santetti: Připomněli jsme si příběh o kolibřících, když propukne požár, kolibřík se rozhodne, že poletí pro kapku vody z blízkého jezera a tou bude hasit požár. Lev se na něj zlobí a říká: „Co to děláš, tím požár neuhasiš!“ A kolibřík odpoví: „Dělám svou část.“ My neuhasíme požár, to je pravda. Ale možná určitou část uděláme, snad....

Během posledního roku rodina Santettiových přijala a provázela 817 emigrantů.

Ray: Vďaka Carla, Davide, Francesca, Leonardo, Lorenzo. Vďaka aj vám vo svete, ktorí prinášate vašu kvapku.

Z tohto príbehu, Emmaus, sme pochopili, že aj napriek ťažkostiam je možné žiť spolu a prijať rozdielnosť. Pred dvoma mesiacmi si bola v OSN, Emmaus, teraz, pred štyrmi dňami si sa vrátila s Európskej komisie, inštitúcie vykonávajúcej úlohu srdca Európy, v Bruseli. Bola si tam pozvaná spolu s 15 ďalšími náboženskými lídrami. Témou debaty bolo práve: „Spoločne žiť, prijímať rozličnosti“. Čím si tam prispela, Emmaus? A aký dojem si si odtiaľ priniesla?

Emmaus: Myslím, že môj príspevok, ktorý som tam priniesla vychádza zo skúsenosti, ktorú sme práve videli a z tisícok iných skúseností, ktoré existujú v Hnutí fokoláre. Cítila som, že tieto inštitúcie si vyslovene prahnú práve po konkrétnych príkladoch; konkrétne príklady praxe dobrého spolužitia, lebo slov sa vysloví mnoho. Niežeby ich vyslovovali neradi, sú v prospech mieru, v prospech pokojného spolužitia, dialógu, lebo aj ich animujú práve tieto princípy, tieto ideály, z dôvodu ktorých sa zrodili tieto inštitúcie, kde sa pracuje práve pre toto. Ale uvedomujú si, že ich práca prináša málo plodov, málo ovocia. A uvedomujú si, že im niečo chýba. A považujem za dôležité, že si to uvedomili a že hľadajú, čo im chýba v náboženstve, v náboženstvách, v náboženských princípoch. A to považujem za veľmi pekné.

Neviem, môžem ešte niečo dodať?

Mala som dojem, hlavne na tom poslednom stretnutí, myslím, že ste o tom už čítali v tlači, aké príhovory tam odzneli, ako vo všetkých žije túžba dosiahnuť mierové spolužitie. Aj ja som si položila otázku: prečo to nedokážu? prečo sa im nedarí?

Predstavme si, že Európska komisia sa zrodila s cieľom európskej jednoty, zrodila sa, aby sa spojili menšiny, čiže rôzne európske štáty. A určitým spôsobom sa jej v poslednom období darilo ustanoviť mier, vypracovať traktáty. Ale prečo nedospela k vytvoreniu takej otvorenej duše, schopnej prijať všetkých iných? Mám pocit, že som pochopila, že je to preto, lebo sa vytratila

univerzálnosť, čiže to spoločné prebývanie, pracovať v synergii so všetkými. Totiž neskôr prevážili rozdiely, záujmy jedného štátu nad druhým, väčšie bohatstvo, väčšia politická sila, väčšia sociálna súdržnosť. A pri tomto rozdelení sa nikdy nedôjde mať jednému ducha, ktorý by umožnil čeliť novým problémom, akými sú problémy utečencov, emigrantov žiadajúcich o prijatie. Ak sa najprv nenájde táto vnútorná jednota, potom je ťažko sa otvoriť druhým.

A túto vnútornú jednotu nenájdu, ak sa neotvorí univerzálnosti. A zisťujú, že univerzálnosť pochádza od Boha, že univerzálni dokážeme byť len vtedy, ak uznáme jedného spoločného Otca. A tak žiadajú, obrátili sa o pomoc na náboženstvá.

Považujem to za znak čias a aj napriek s tým súvisiacimi ťažkosťami, my sme svedkami, že je to možné a toto svedectvo musíme ďalej rozvíjať. Toto som silne cítila, ale cítia to aj oni, takže záverom povedali: „Dnes sme sa poznali, budeme spolupracovať ďalej.“

Ray: A poďme ďalej.

Ďakujeme Emmaus, Ješúsovi, Geneviève, boli to veľmi bohaté chvíle.

Emmaus: Ďakujeme my vám.

3. VEĽKÁ RODINA, KTORÁ SA RADUJE Z PRÍRASTKOV A „ŽIALI“ PRI ODCHODOCH

Ray: Patríme do tejto rodiny, do tejto veľkej rodiny. A každá rodina sa teší z nových prírastkov a smúti pri rozlúčke. A v týchto dňoch sme sa museli rozlúčiť z viacerými, a to skoro súbežne.

OMAR DÍAZ a CLAUDIA GISLEROVÁ

Po infarkte vo veku 46 rokov zomrel v citadele O'Higgins v Argentíne fokolárin Omar Díaz, zodpovedný za formáciu mládeže v citadele, ktorou prešli desiatky mladí z celého sveta, ktorí ho poznali, ako napríklad Anita a Abraham.

Anita: Áno, pre tých, ktorí ho poznali, správa minulú nedeľu o jeho odchode bola skutočný úder. On nebol len formátorom mnohých nás. Bol jedným z nás, priateľom, bratom. Konkrétne miloval. A mnohí ho považujú, ako hovoria, že bol pre nich otcom.

Abraham: Stačí sa pozrieť do sociálnych sietí, ak chceme vedieť, čím bol pre mnohých. Na jeho pohreb prišlo 1000 mladých ľudí z celej Argentíny a zastupovali ostatných, ktorým sa venoval. Zo strany tých, ktorí ho poznali patrí Omarovi veľká vďaka.

Ray: O deň neskôr, z dôvodu vážnej choroby, nás opustila aj fokolárinka zo Švajčiarska, Claudia Gislerová, ktorá sa starala o komunitu fokoláre v mnohých mestách.

GRAZIELLA DE LUCA

9. mája od nás odišla Graziella, Graziella De Luca, jedna z prvých spoločníčok Chiary, ktorá v nej stále videla dar, osobitné nadšenie pri komunikácii Ideálu jednoty. Vybrali sme dva príbehy z jej života, ktorými sa s ňou zoznámime, akoby naživo stretieme.

Graziella: Tak, porozprávam vám jednu osobnú skúsenosť.

Pracovala som vtedy v Tridente, v úrade Štátnej pokladnice, bola vojna. Vedľa môjho písacieho stola, skutočne prilepená, pracovala jedna úradníčka, ktorá keď začula sirény ohlasujúce protiletický poplach, úplne sa zmeravela a nedokázala sa ani pohnúť. Ja som nemala problém dostať..., ja by som sa mohla dostať do úkrytu bez ťažkosti, ale v tej chvíli sa mi zdalo jasné, že Boh odo mňa žiada, aby som bola pripravená zomrieť za túto pani, moju kolegyňu. A tak som ju chytila pod rameno a spoločne sme sa pustili smerom k úkrytu. A opakovalo sa to jeden, dva, trikrát, desaťkrát za deň.

Mali sme ale jedno silné presvedčenie: najprv konať, až potom hovoriť. Tak som si povedala: ak ma Boh nepostrčí do chrbta, ja tejto kolegyni nikdy nebudem hovoriť o našom Ideáli. Ibaže táto pani mi zrazu hovorí: „Počuj, prečo to robíš?“ Hovorím jej: „Be', počuj, ak by si bola moja sestra, iste by si to isté ty urobila pre mňa, ak by som bola v tvojej situácii, alebo tvora sestra by to urobila pre teba.“ „Ani za všetko zlato na svete by to neurobila!“ – hovorí – „Preto povedz mi, prečo to robíš?“

V tomto okamihu sa mi zdalo, že nadišla chvíľa, aby som jej porozprávala o našom veľkom objave Boha lásky. Ale nečakala som jej reakciu... Hneď ako som skončila, začala mi menovať všetky svoje hriechy. Poradila som jej, aby zašla za nejakým kňazom a povedala mu všetko, čo povedala mne, lebo ja jej nemôžem dať rozhrešenie. Ale hovorím si: počkaj, počkaj, tu sa treba poistiť. Hovorím jej: „Počuj, ale začni hneď milovať, nečakaj až na chvíľu s kňazom a začať až potom, začni milovať ihneď hocikoho, kto okolo teba prejde.“ A pre ňu táto chvíľa bola začiatkom nového života.

My sme z evanjelia pochopili, ako máme milovať bratov: byť pripravení za nich zomrieť.

Dobre. Preskočme teraz ďalej. Bolo to okolo roku '64. Žila som vtedy v New Yorku, a zrazu mi telefonuje jedna pani Brazílčanka, ktorá v Spojených štátoch pracovala v televízii, bola matkou syna, ktorého v Brazílii až tak získal Ideál, že mu hrozilo, že vstúpi do fokoláre. Ona bola očividne proti, ale keďže nežila vo svojej krajine, chcela poznať tieto nebezpečné osoby.

Pozvala som ju na večeru, ale pomysliac si na prostredie, v ktorom sa pohybovala, snažila som sa prispôbiť jej zvykom. Bola to večera vo všetkej paráde, teda vo vhodnom prostredí: svetlo stlmené, hudba v pozadí. Pred jej príchodom sme sa dohodli, že jej nebudeme hovoriť nič o Ideáli. (...).

Bol to rozkošný večer. Hovorili sme o hudbe, o slávnych platniach; potom pred odchodom mi darovala krásny náhrdelník, ktorý som si hneď dala a nakoniec sme si vzájomne zaželali, že sa ešte stretieme.

Bola to prehra? Premrhaný večer? Nie. Nemohlo to tak byť, pretože medzi nami sme mali Ježiša a on nepopierateľne zanechá svoju stopu.

Na druhý deň ráno zvoní telefón. Bola to ona. Hovorí mi: „Veľmi som si ocenila vaše Hnutie, ba myslím, že sa skvele hodíte do televízie, takže hovorila som už s priateľmi v New Yorku, že pripravíme program o predstavení Hnutia. Súhlasíte? A nielen to: zanedlho pôjdem do Anglicka, aj tam vám pomôžem otvoriť dvere.“¹

¹ Ai focolarini, Castelgandolfo, 23 dicembre 2005.

PASQUALE FORESI – „Ako v nebi, tak i na zemi“

Ray: A bola to práve Graziella, ktorá sa ako prvá stretla v meste Pistoia s dvadsaťročným Pasqualem Foresim, a ktorá ho fascinovala Ideálom jednoty. Bolo to v roku 1949.

Pred šiestimi dňami Pasquale Foresi, ktorého poznáme pod menom Chiaretto, zomrel. Ojedinelým spôsobom prispieval do Hnutia v celej jeho histórii. S Chiarou mal celkom osobitný vzťah, rovnako, ako to bolo v prípade Igina Giordaniho, Foca. Chiara považovala okrem seba jedného i druhého za spoluzakladateľov Diela.

Pred dvoma dňami sme sa s ním rozlúčili práve v tejto sále. Teraz už odpočíva v kaplnke Centra Diela spoločne s Chiarou a Focom. Vy počujme si od nich niečo o základných okamihoch jeho života.

„AKO V NEBI, TAK I NA ZEMI“

Chiara: Don Foresi prežil vo svojom duchovnom živote mimoriadne obdobie dozrievania. Vtedy ho Duch Svätý hojne opracovával a to aj bolestnými vecami, preto na ňom vidno bohatstvo duchovného života, s ktorým sa nestretnéš u iných. Tak trochu zosobňuje jednotu. Áno, on vytvára dokonalú jednotu, prináša ju, vteľuje. (...)

Rozdeliť sa o zodpovednosť za Dielo

Chiaretto: Bolo to v meste Ostia, spomínam si na január 1950; Chiara upratovala jednu miestnosť a mala otvorené dvere, ja som prechádzal chodbou, Chiara ma zastavila a hovorí mi: „Chcel by si sa so mnou podeliť o ťarchu pri vedení Hnutia?“ Na jednej strane som zostal celý ohromený, na druhej som sa tomu potešil a zároveň ma to rozrušilo. (...)

Chiara: Už bolo zrejmé, že tu bola v „malom“ myšlienka toho Božieho zámeru, ktorým mala byť v budúcnosti jedna osoba, ktorá by som mnou zdieľala zodpovednosť. Teda myšlienka spoluprezidenta sa zrodila už tam.

Chiaretto: Myslím, že významná chvíľa, ktorou si Pán prijal, aby som Dielu dal svoj príspevok nadišla vtedy, keď Sväté Ufícium dvakrát rozhodlo, že nás rozpustí a pápež s tým nesúhlasil. Vtedy som poradil, aby pápež menoval jemu dôverného človeka, ktorý by ho oboznamoval o živote Hnutia a jeho prípadné schválenie. Pápež túto radu prijal. A toto rozhodnutie zachoval pápež Ján XXIII., a dal nám tým možnosť byť schválení.

Pakt

Chiara: Spomínam si, že tento druh paktu som urobila s Chiaretto a povedala mu: „Uvidíme, čo Boh bude chcieť“, ak pakt s Focom priniesol toľko svetla, ktovie, čo sa stane? Takže sme s Chiaretto urobili tento pakt a čakali na otvorenie ďalšieho raja, pravda?! Zatiaľ čo namiesto toho sme dostali nápady, ako vteľovať ten raj, ktorý sme videli.

Chiaretto: Spomínam si, ako Chiara po omši vyšla, a bola celá zahĺbená a hovorí: „Vieš, pochopila

som, že ty prichádzaš zo zeme a ja z neba a v jednote, ktorú sme vytvorili po prijímaní, je vtelenie života Diela na zemi.“ Bol som z toho rozčarovaný, pretože som čakal vyslovene na nový Raj. Neskôr som pochopil, že aj vtelenie bolo dôležité, že to v istom zmysle znamenalo prežívať Raj.

Chiara: Chiaretta musel predchádzať Foco, pretože v Raji, ktorí sme videli, kde bol aj náčrt Diela, že to sa malo vteliť na zemi. Teda Boží zámer s Chiarettom je konkretizácia.

Vteľovanie

Chiaretto: Pocítil som takú drobnú milosť, keď sa zrodil náš skromný časopis *Città Nuova*. Spomínam si, že sme boli vo Fiera di Primiero a zostavovali sme tento časopis, ktorý sme nazvali *Città Nuova/Nové mesto*, ktoré sa v istom zmysle spomína v Apokalypse/Knihe zjavení a dole, v úvode nášho časopisu bolo napísané: „Hľa, ja konám všetko nové“. A urobili sme prvých 70 kópií na liehovom cyklostyle, ktorý sme mali vo Fiera di Primiero a rozdali sme ich. Spomínam si, že to vyvolalo pozitívnu reakciu, ako nejaké drobné, maličké, rodiace sa Božie dielo.

Uvedomili sme si potom ďalšiu potrebu: mať nejaký dom, kde by sme mohli konať stretnutia. Vtedy sme nič nemali. Až v určitej chvíli Enzo Fondi dostal ako dedičstvo kus pozemku a tak sme povedali: „Tu sa zrodí Centrum Mariapoli.“ A každý raz, keď sa konali nejaké stretnutia vo Vile Nanebovzatej Márie, vodili sme našich zo stretnutí tam na ten pozemok a vraveli im: „Tu sa zrodí Centrum Mariapoli.“ A aj vtedy som cítil, že je s tým spojená drobná Božia milosť.

V Loppiane došlo k ďalšej milosti. Eletto Folonari zdedil majetok v Loppiane, a ja som ešte stále zháňal financie na Centrum Mariapoli. Až v určitej chvíli prišiel jeden kupec, ktorý prejavil záujem o kúpu územia Loppiana. Ale pred jeho predajom, hovorím Chiare: „Pozri, idem do Loppiana, aspoň sa naň konečne raz pozriem a presvedčím sa, o čo ide.“ Spomínam si, že som tam išiel, diaľnica ešte neexistovala a z Ríma to trvalo 5 či 6 hodín. Ale keď som prišiel do Loppiana, hovorím: „Tu by sa mohla vystavať Formačná škola Máriinho diela.“ Po návrate do Ríma hovorím Chiare: „Pozri, Chiara, nepredávajme ho, ale skúsme tam presunúť formačné školy.“ Najprv tam odišla mužská škola, na rok sa usadili vo Ville Eletto, o rok neskôr sme už mali postavenú a otvorili sme aj ženskú školu. A vtedy som cítil, že je s tým spojená milosť. Zaiste som nemohol ani tušiť, že to bude mať taký rozvoj, hlavne rozšírenie v celom svete.

Korene

Chiaretto: Opravdivého opusteného Ježiša som poznal v '67 (...) keď som videl celý svoj život Ideálu a videl som, že je úplne pomýlený. Že som zle rozhodol s *Città Nuova* i s knižným vydavateľstvom, že som zle rozhodol s Loppianom... Tieto predstavy neboli falošné, lebo zaiste pri budovaní týchto vecí, ktoré sa potom stali čímisi, na čom bolo vidno, že ide o Božie dielo, bolo vo mne mnoho ľudského a ja v tom '67 som sa na všetko díval týmto pohľadom. Ale Chiara mi vždy pomohla to prekonať. Spomínam si, práve v '67, keď som prežíval tú najtmavšiu noc, povedala mi: „Uvidíš, nadíde deň, že aj na túto skúšku sa budeš dívať ako na požehnanie.“ A tento deň nadišiel. (...)

Štúdium

Chiaretto: V septembri v 50-tom roku som krátko predtým dovŕšil 20 rokov. Niekoľko fokolarínok a ja, a myslím aj nejaký ďalší fokolarín – vtedy nás fokolarínov bolo len zopár – táto skupinka sme sa vybrali cestou vedúcou k Siroru, z Tonadika do Siroru. V určitej chvíli sa Chiara otočí, ja som kráčal za ňou, a hovorí: „Mala by som študovať teológiu.“ Potom sa obrátila ku mne a hovorí: „Nie, budem ju študovať v tebe.“

Chiara: A tak sa z tejto chvíle zrodilo naše štúdium, ako doplnok múdrosti.

Chiaretto: Chiara si vždy v tých rokoch priala konfrontovať svoju charizmu s mojou maličkou charizmou teológie, a znovu Chiara mi prikázala, aby som vám to povedal, lebo inak by som sa hanbil.“

Kňazstvo

Chiaretto: A tak raz Chiare hovorím: „Chiara, chcel by som ti niečo povedať, ale radšej počkám, kým mi to povieš ty.“ A Chiara mi hovorí: „Aj ja by som ti chcela niečo povedať, ale čakám, kým mi to povieš ty.“ Tak som dva-tri dni nosil v sebe túto vec, až mi raz Chiara hovorí: „Ja som zodpovedná za Hnutie, ja som capofokoláre, preto ty by si mi to mal povedať.“ Dúfal som, že to, čo mi chce Chiara povedať je práve toto, ale zdalo sa mi to nemožné. A tak jej hovorím: „Počuj, Chiara, cítim povolanie do kňazstva.“ A Chiara mi na to chvíľu nič nepovedala. Bol to pre mňa hotový teror. Potom hovorí: „To isté som ti chcela povedať aj ja: mal by si sa stať kňazom.“

Chiara: Chiaretto vo svojom živote mal skutočne úlohu byť otcom všetkých, lebo stal sa našim prvým kňazom, a hoci bol mladý, bol v takých podmienkach, že nemohol nič čakať zo strany Diela, lebo z charizmy vždy na niečo čakáš, ale tiež mal pomáhať všetkým v Diele: pomáhal aj mne, pomáhal popi. Chcem povedať, že postava otca je pre Chiaretta vyslovene typická, je mu vlastná tak, ako azda nikomu inému v Diele, ako nikomu inému.

Chiaretto: Možno povedať, že môj príspevok bol skutočne minimálny, ale všetko sa zrodilo zo životaschopnosti Diela a od samého Boha.

Ku všetkému došlo spontánne. Ak by sme my mali urobiť program, nikdy by sa nám to nepodarilo urobiť takého rýchle a hlboké rozšírenie. A to sme len na začiatku. Myslím, že Boží plán bude pokračovať, až kým nebudeme môcť povedať „Ut omnes unum sint / Aby všetci boli jedno“.

Vďaka, Chiaretto!

4. ZÁVER

Ray: Nuž a musíme sa rozlúčiť. Vďaka za túto hodinu, ktorá nás takto spojila. Budúce kolegamento bude 26. septembra o 18. hod. Ale nebudeme ho vysielat' z tejto sály, ktorá nás tu roky hostila. O týždeň začnú práce na nevyhnutnej rekonštrukcii; má za sebou dlhé roky...

Medzitým budeme kolegamento vysielat' z iných miest. Bude to prekvapenie aj pre nás!

Ďakujeme vám za mnoho zaslaných pozdravov z celého sveta, od severu po juh, od východu po západ. Pre nedostatok času ich nebudeme čítať.

Ďakujeme všetkým a dovidenia v septembri!